

„Pravost“ (a ne-pravost)

Každá „událost“ začíná vlastně ještě tak, že „není“, nebo aspoň v naprosté většině, v naprosté převaze „ještě není“, ale že se teprve začíná dít, začíná se stávat tou určitou událostí. A tak musíme předpokládat, že taková začínající událost (tj. událost, která se už začíná dít) má jednak jakousi svou hybnost, tj. může být a je činná, aktivní, schopná se uskutečňovat, vykonávalo jistou dobu své „bytí“. Dále musíme předpokládat, že taková začínající událost „je“ v jistém smyslu a v rámci jistých mezí „celá“ již v těch prvních okamžicích svého uskutečňování, ovšemže tak, že opravdu ještě „není“ celá uskutečněna. Musíme se proto tázat, v jakém smyslu můžeme tedy mluvit (a myslet) o tom, co k jejímu celému uskutečnění ještě zbývá, ačkoli to ještě uskutečněno není; eventuálně také, v jakém smyslu je nějak „předem“ (v těch prvních okamžicích) „rozhodnuto“ či aspoň „naplánováno“, „rozvrženo“, jakým způsobem se ona událost má sama dít, vykonávat, uskutečňovat. Máme-li počítat s tím, že událost má svůj počátek, průběh a konec, které jsou v ní jaksi integrovány, sjednoceny v celek, který má ovšem časový průběh, pak musíme počítat také s tím, že už na počátku (a pak ve všech dalších „fázích“) je nějak „přítomno“ i všechno to, co se ještě neuskutečnilo, ale co se může, má a někdy dokonce musí uskutečnit. A právě povaha tohoto ještě neuskutečněného, ale k uskutečnění se již připravujícího a své uskutečnění již zahajujícího (a dokonce zahájivšího) „procesu“ událostního dění nás musí zajímat a musíme jí věnovat svou nejvyšší pozornost. Zajisté tomu není (a nemůže být) tak, že v tomto „počátku“ je už všechno rozhodnuto a dokonce snad i „dáno“, byť jen v „zárodku“, in nuce, tedy celý další průběh včetně „konce“; všelicos z toho dalšího průběhu ponese nepochybné stopy „vlivu okolností“, tj. té „skutečnosti“, která může a v něčem i musí být v dalším průběhu respektována jako na onom vlastním „počátku“ nezávislá. Ale právě proto, že ten „počátek“ není ani následkem, ani produktem okolností, může se další průběh uskutečňovat jako celek, který je vůči okolí nějak vymezen, ohraničen, byť nikoli absolutně ani neprostupně. Událost je jednotlivou událostí, tj. celkem, také díky tomuto „počátku“, bez něhož by její relativní, prostupné ohraničení nebylo možné nebo úplné, událost by nebyla schopna být sama sebou. Tento „počátek“ nesmíme ovšem „lokalizovat“ resp. „temporalizovat“ tak, že jej umístíme jen na jedno „místo“, do jednoho „okamžiku“, do jedné krátké „fáze“ události – jak řečeno, dějící se událost v každém okamžiku svého průběhu začíná i končí. A ty další aktuální „počátky“, nastávající v průběhu události, musí respektovat jak ty předchozí, tak ty, které mají teprve nastat (bez toho by událost také nemohla být celkem). A tak může docházet také k chybám a omylům v tom „respektování“, ale i v respektování vnějších okolností. A právě proto musíme počítat s tím, že v počátku (každém, tedy ve všech „počátcích“ v průběhu události) nějak nepředmětně intervenuje „to pravé“, jak ten další průběh má probíhat, jak má vypadat.

(Písek, 100902-1.)